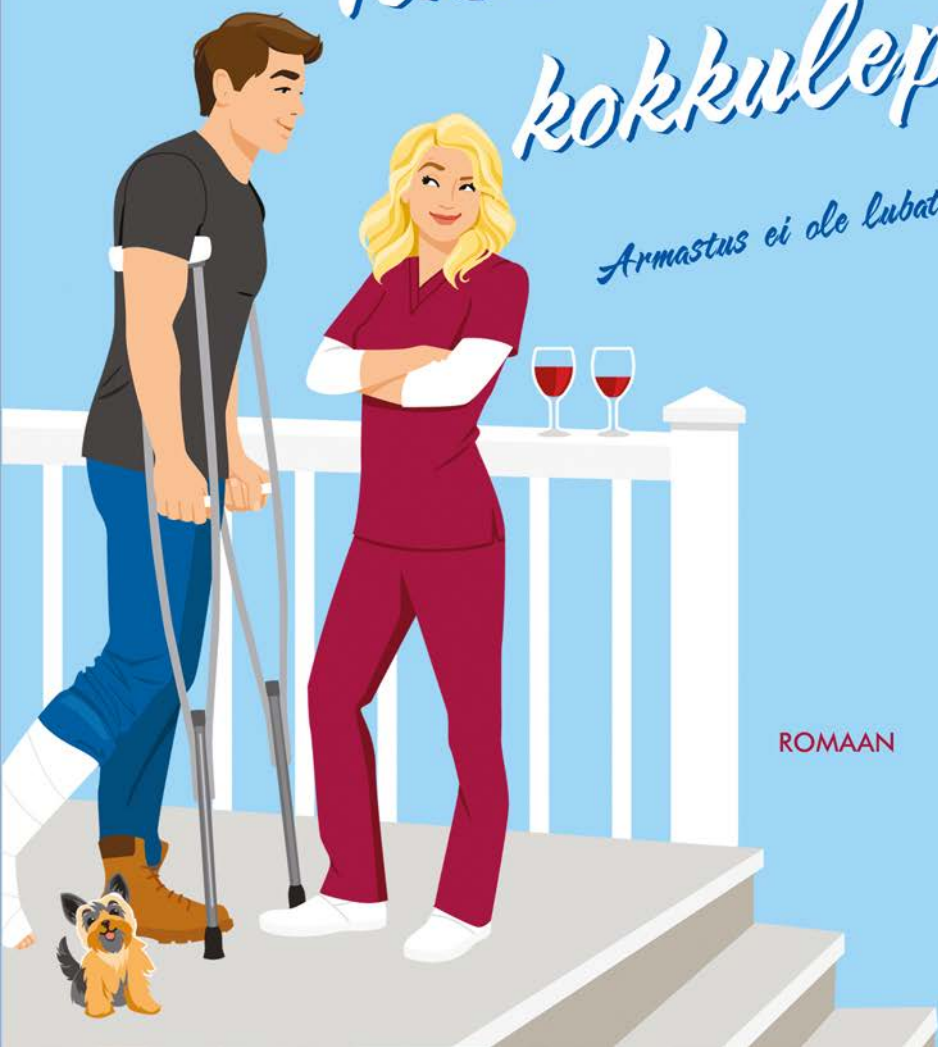


ALLISON ASHLEY

# Korteri- kaaslaste kokkulepe

*Armastus ei ole lubatud...*



ROMAAN

Originaali tiitel:  
Allison Ashley  
The Roommate Pact  
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle  
Toimetanud Ilona Raidmaa  
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Allison Ashley  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R01437224  
ISBN 978-9949-87-177-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest **[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)**

Minu esmareageerijale ning kõikide esmareageerijate  
abikaasadele, elukaaslastele ja lastele.

Kui möll pihta hakkas, hoidis Claire Harper peos peenist.

Midagi erakordset selles ei olnud – see kehaosa kuulus kaheksakümne kuue aastasele mehele ja Claire oli meditsiiniõde, kes sisestas vajalikku põiekateetrit, et vaene mees pissida saaks.

Aga ikkagi polnud see olukord, milles tahaks viibida hetkel, kui põrgu lahti läheb.

Ettetõmmatud kardina tagant kostis valju kriiskamist ja kolinat. Siis jäi kõik vaikseks.

Kuni Claire üritas keskenduda käesolevale ülesandele, sest ta ei saanud seda lihtsalt pooleli jätta, mõtles ta võimalikele variantidele. Osa neist tulenesid kuue aasta reaalsest kogemusest intensiivravi osakonna ja EMO meditsiiniõena, osa aastaid sarjade „Grey anatoomia“ ja „Kiirabihaigla“ korduste vaatamisest.

Kummaline oli see, et kõige pöörasemad neist polnudki pärit telesarjadest.

Kas kellelgi oli relv? Pomm?

Mingi hirmus vigastus? See oli siiski EMO, aga ka kõige kogenumad töötajad võisid olenevalt asjaoludest hetkelist šokki kogeda.

Võib-olla oli tegemist lihtsalt millegi ootamatuga – nagu siis, kui üks klounikostüümis purjus mees uksest sisse komberdas,

registratuurist mööda pääses ja jõudis otsaga ravimituppa, kus hoiti uimastavaid aineid, enne kui turvamehed ta kätte said.

Claire kuulis mõne sekundi jooksul vaid vaikust. Pigem suhtelist vaikust – EMO-s polnud kunagi täiesti vaikne. Aparaadid piiksusid, magnetkaardid avasid liuguksi ja telefon helises lakamatult. Aga kui juhtunud oleks midagi tõeliselt hullu, oleks Ruthie praeguseks juba kõigile juhtnööre hõikuma hakanud.

Mis toimub?

Patsiendi silmad olid veidi avanenud ning Claire lõpetas kateetri sisestamise ja tõmbas mehele lina peale. „Valmis. Tulen kohe tagasi.“

Ta kiikas ettevaatlikult õdede posti poole. Tema vastas oli ühe kardinaga eraldatud voodi juurde kogunenud hulk inimesi, aga ta ei näinud elustamisvahendeid ja ka häireolukorra tuli ei vilkunud.

Olles üsna kindel, et ta võib rahulikult välja astuda, läks Claire üle linoleumi Ruthie, EMO vanemõe juurde.

„Mis toimub?“ sosistas Claire.

Ruthie silmad olid klaasistunud ja ta surus käe suu peale, tõmmates ninaga. Ta ei vastanud, nagu poleks küsimust kuulnudki.

Claire läks kikivarvul lähemale, et vaadata, mis lahti. Voodil lamas haiglarüüs naine ja nuttis, aga lähemal vaatlusel selgus, et need polnud valu- ega kurbusepisarad.

Vähemalt mitte ainult.

Tema kõrval põlvitas keegi mees, üks käsi välja sirutatud, et naise käsi peos hoida. See hetk oli nii tundeline, et Claire'i peas vilksatas korraks mõte, kui räpane võib olla haigla põrand.

Mees kõneles vaikselt, hääle kähe ja madal. Naine raputas hämmeldunult pead, käsi mehe peos silmanähtavalt värisemas.

Naise näol ja kätel oli mitmeid haavu ning ega meeski parem välja näinud. Tundus, et nad olid sattunud autoavariisse ja sealt siis EMO-sse.

Üks kirurgidest, doktor Hansen, astus ettevaatlikult lähemale, pani käe mehe seljale ja kummardus temaga kõnelema. Mees noogutas ja ajas selja veidi rohkem sirgu, nagu taibates, et peab kiirustama.

„On tal kõik korras?“ Seekord nügis Claire Ruthiet küünarnukiga.

„Nad viivad naise tagasi opile. Neil oli autoavarii, ja nad olid kõrvuti voodites. Kui mees kuulis, et naine viiakse minema, hüppas ta püsti ja jooksis naise juurde. Tõmbas endal veenikanüüli välja ja puha. Oleks äärepealt administraatori pikali jooksnud ja löi käru pikali.“

*Oh sa poiss.*

„On nad suhtes?“

„Ei tea.“ Ruthie ohkas igatsevalt. „Tundub, et on, kui arvestada seda, kuidas nad teineteist vaatavad.“

Vestlus oli soikunud, kui naine noogutas, pisarad voolamas, ja mees kummardus teda suudlema.

Inimesed plaksutasid ja vilistasid ning mõne minuti pärast viis opitiim naise ratasvoodi kaasa. Mees seisis keset tühjaks jäänud kohta, käsi kuklal, näol segu armastusest ja murest. Ta vaarus tagurpidi ja vajus toolile, surudes näo kättesse. Meditsiiniõde Ted, kelle tööalasse see voodikoht jäi ning kes tõenäoliselt hoolitses ka mehe ja tema värske kihlatu eest, läks mehe juurde.

„Oo,“ õhkas Claire ja läks Ruthie kannul õdede posti juurde, kui kõik olid laiali valgunud. „On vast lugu, eks?“

„Eks ole? Abieluettepanek EMO-s pärast surmalähedast kogemust.“

„Kas avarii oli raske?“

„Ei usu, aga nii tundub dramaatilisem.“

„Tõsi.“ Claire istus Ruthie kõrvale. „Ma sisestasin kateetrit, kui kiljatust kuulsin.“

Ruthie võpatas.

„Ära muretse.“ Claire tõstis käed üles, sõrmed harali. „Kindel nagu kalju.“

„Usu mind, ma tean. Kui mul peaks kunagi õmblusconi vaja minema, ei lase ma kedagi teist endale nõelaga ligi.“

„Ma ei tohi seda veel teha.“ See teda mõistagi ei takistaks, aga tegelikult ei käinud haavade õmblemine meditsiiniõe kohustuste alla. Claire oli seda õppinud äsjastel kursustel, et saada iseseisva praksisega õeks – ja oli isegi litsentsieksami ära teinud, mis oli vinge –, aga ta pidi ootama, et üliaeglane haigla sertifitseerimis-osakond paberid korda ajaks, enne kui ta saab seda tööd tegema hakata.

„See oleks muidugi salaja. Või siis ma ootan lahtise haava saamisega, kuni sa tohid seda teha. Kui kaua veel?“

„Kas sa küsid sellepärast, et tahad, et oleksin sinu lappimiseks kähku võtta, või kuna pead mu graafiku valmis tegema?“

„Mõlemat.“

„Ortopeediaosakonna üks õde ütles, et tema dokumentide vormistamisele kulus kaks kuud.“ Claire oli alles eelmine nädal teada saanud, et sai eksami tehtud, nii et ilmselt läheb veel aega.

„Ma siis ei oota hinge kinni pidades.“

Üks assistent kutsus Ruthiet ja viimane tõusis.

Claire istus arvuti taha ja oodates, kuni programm tööle hakkab, vaatas ta vargsi mehe poole, kes oli äsja abieluettepaneku teinud. Mees istus endiselt toolil, näoilme kuidagi hajevil, aga tema pilk tundus... joovastunud. Isegi õnnelik – emotsioon, mis EMO-s sugugi tavaline polnud.

Claire oletas, et asi on rutakas, hetke ajel tehtud otsus, aga isegi nende sekundite jooksul, mil tema seda paari oli näinud, oli nendevaheline side tundunud päevselge. Emotsioonidest tulvil ja natuke pakiline.

Ta pöördus ekraani poole ja kortsutas kulmu. Millal on tema eales sellist meeleheidet tundnud? Ta polnud ühelegi mehele armastust avaldanud, rääkimata südant pitsitavast tundest, et kui ta seda sealsamas ei tee – ei anna mehele selgelt mõista, et oleks temata kadunud hing –, et ta murraks läbi igast takistusest, et seda teha.

Kolmekümne ühesena ja endiselt vallalisena hakkas Claire kaotama lootust, et see kunagi juhtub.

„Mul on vaja drinki.“

Claire teatas seda kohe, kui astus korterisse, mida jagas kahe kaaslasega. Tema tavapärane vahetus kestis seitsmest hommikul seitsmeni õhtul ja selleks ajaks, kui ta vahetuse üle andis ja koju sõitis, hakkas pimedaks minema. Kõht korises, väites, et õhtusöök on tähtsam kui alkohol.

*Saan aru ja eiran.*

Graham vaatas teda kergitatud kulmul üle diivani seljatoe. Mehel oli seljas tavapärane kodune riietus – hallid dressipüksid ja T-särk –, jalad diivanil ette sirutatud ja üks päevitunud lihase-line käsivars diivani seljatoel. Tema näoilme oli uudishimulik, aga mitte üllatunud. Sestsaadik kui Claire intensiivraviosakonnast EMO-sse üle läks, tuli ta tihti koju kurnatuna ja alkoholi soovides. Meditsiiniõekursused polnud olukorda paremaks teinud.

Reagan pistis koridoris pea ukse vahelt välja. „Mulle sobib.“

Graham tõusis ja sirutas käed üle pea. „Vaatan, mida meil on, kuni sa riideid vahetad.“

Claire ei võtnud küll oma toa poole minnes tempot maha, aga ta pilk langes korraks siiski mehe kõhulihastele. Tema ja Grahami sõprus oli platooniline – oli alati olnud –, aga ta teadis, et korteri-kaaslane näeb paganama seksikas välja.



„Te kaks olete maailma parimad korterikaaslased,“ hõikas ta üle öla ja löi siis ukse kinni. Ta võttis tööriided kähku seljast ning tõmbas asemele retuusid ja halli Broncose dressipluusi, mille oli ühelt endiselt kallimalt endale krabanud.

Tal oli tegelikult terve sahtlitäis meesteriideid, mida ta oli möödunud kümne aasta ebaõnnestunud suhetest kogunud. T-särgid, dressipluusid, nokkmüts. Kõik peale ühe olid tema maha jätnud ja ta leidis, et nad ei pea oma asju tagasi saama.

Need olid ju ainult riided.

Tillukesed küüned klõbisesid koridoris vanal parketil. Claire avas oma toa ukse ja vaatas alla.

„Gertrude.“

Kolmekilone Yorkshire'i terjer ehk Grahami kallis lemmikloom istus lävel ja põrnitses teda, väikeste pruunide silmade pilk hindav.

Enamik inimesi jumaldas Gertrude'i. Neil harvadel kordadel, kui Claire Grahamil koeraga jalutamas või toidupoes, koer mehe hõlma all, kaasas käis, kudrutasid kõik möödaminejad tottralt peenikesel häälel, kui nunnu see koer ikka on.

Ja kuni Graham oli kohal, käitus Gertrude ideaalse lemmikloomana. Tilluke ja nunnu... sellise näoga peab ta ju armas ja hea olema, eks ole?

Vale.

Vähem kui kaksikümmend neli tundi pärast seda, kui Graham Claire'i ja Reagani juurde kolis – mis esmapilgul tundus ideaalse lahendusena vaba korterikaaslase koha täitmiseks –, oli Gertrude näidanud oma tõelist mina.

Ta oli võimukas, nõudlik ja käskiv väike lita.

Esimesel korral, kui Claire Grahamit Gertrude'i juuresolekul puudutas – sõbralik, aga asjakohane vops vastu õlga, sest mees ütles midagi sapist –, oli Gertrude täiesti segi pööranud. Nagu

oleks üle saja kaheksakümnesel ja sportlikul Grahamil vaja tibatillukest maniakaalset koera endale kaitsjaks.

Aja jooksul oli Reagan selle väikese õeluse südame võitnud, aga mitte Claire.

Gertrude vihkas teda ja see tunne oli vastastikune.

Koera silmas pidades tõmbas Claire juuksed hobusesabasse ja kinnitas need randmelt võetud kummiga. Ta astus sammu läve poole, pani käed puusa ja kergitas lõuga, nagu vaataks poksiringis vastast ülalt alla.

„Ma saan aru küll, mida sa teed, G.“

Gertrude ei pilgutanud silmagi. Nimesilt tema erkroosa kaela-rihma küljes peegeldas koridori lambi valgust. Üritas arvatavasti Claire'i pimestada, enne kui rünnakule asub.

„Ma ei karda sind.“ Claire astus kõrvale ja läks koerast mööda, kes urises. „Kui sa veel mu patja hammastega puutud, tõstan Grahami korterist välja.“

„Kas sa ähvardad jälle koera?“ küsis Reagan, kui Claire kööki astus. Graham oli ilmselt terrassile läinud, kus nad tavaliselt kogunesid.

„Kaudselt.“ Nad läksid välisukse poole. „Kas sa näed, kuidas ta mind vaatab?“